

SUB CONDUCEREA PARTIDULUI

TREI DECENII DE CONTINUĂ DEZVOLTARE ŞI AFIRMARE A EDUCAŢIEI FIZICE ŞI SPORTULUI

X. DISCIPLINE CARE ŞI-AU FĂURIT ISTORIA ÎN ACEŞTI 30 DE ANI

În cele trei decenii care au trecut de la Eliberare, mişcarea sportivă din România a realizat pe toate planurile un progres care, pur şi simplu, a uimit lumea sportului. Ea şi-a indeplinit cu consecvenţă misiunea de a contribui necontenit la menţinerea şi intărirea sănătăţii oamenilor muncii, la mărirea capacităţii de muncă, la făurirea unor generaţii viguroase, capabile să realizeze cu succes măreţele sarcini puse în faţă de partid. În acelaşi timp, ea a luptat şi a reuşit să sporească tot mai mult prestigiul sportiv internaţional al României, cucerind prin reprezentanţii săi de frunte un impresionant număr de titluri olimpice, mondiale şi continentale. Aceste victorii, care insumează munca fără preget şi talentul tineretului nostru reprezintă prinosul de recunoştinţă adus de sportul românesc partidului, care conduce şi sprijină permanent mişcarea noastră de educaţie fizică şi sport.

Ceea ce a impresionat in mod deosebit opinia publică internaţională a fost aria largă a disciplinelor prin intermediul cărora sportul românesc s-a impus in ultimii 30 de ani. Începind cu atletismul şi incheind cu voleiul, aproape toate componentele „alfabetului sportiv" şi-au adus contribuţia la imbogăţirea veritabilului tezaur constituit în aceşti 30 de ani. Printre ele se află şi ramuri care, adoptate înainte sau după 23 August 1944, şi-au scris intreaga istorie in ultimele trei decenii. Este cazul canoei, al handbalului in 7, al luptelor libere, al atletismului de sală, al pentatlonului modern, al gimnasticii moderne, al judo-ului şi al altor ramuri sportive. Despre ele, despre aportul lor la dezvoltarea bazei de masă a sportului şi la obţinerea unor performanţe de răsunet ne propunem să scriem in această pagină.



Handbaliştii români, fericiţi că au izbîndit pentru a 4-a oară, se fotografiază în marea sală din Berlin cu trofeul conferit de Federaţia Internaţională de Handbal

HANDBALIŞTII ROMÂNI — PERFORMANŢE UNICE ÎN LUME!

Handbalul **redus** sau — aşa cum se spune — handbalul în 7 işi semnalează prezenţa în ţara noastră cu mult înaintea anului 1944. Era însă vorba de experimente, de o activitate nestatuată, fără un sistem competiţional şi, fireşte, fără perspective. De altfel, handbalul în 7 a înregistrat o mare perioadă de inactivitate. Abia după Eliberare se pun bazele solide ale acestui sport, sînt înfiinţate secţii, un campionat pe trepte valorice, se face o pregătire ştiinţifică şi se constituie echipele reprezentative. Participarea la campionatele mondiale stimulează puternic dezvoltarea bazei de mase a acestui sport. Copii din întreaga ţară vor să devină virtuozi, asemenea lui **Nodea, Hnat, Ivănescu** sau **Redl**, să izbîndească în marile întreceri internaţionale, să devină vedete ale acestui sport tot mai răspîndit, tot mai agreat în lume.

Şcoala tehnicienilor români se impune. **La Dortmund în 1961, echipa masculină a României cucereşte primul titlu mondial. Un an mai tîrziu, la Bucureşti, fetele urmează exemplul.** Începe o adevărată epocă a handbalului românesc. **Băieţii cîştigă primul loc şi la Praga** (1964), cuceresc medaliile de bronz la Västerås (Suedia — 1967) şi **revin în fruntea ierarhiei în 1970, la Paris.** Echipa feminină se clasează pe locul II la C.M. din 1973 (Iugoslavia), iar **cea masculină uimeşte lumea sportului repurtînd a 4-a victorie, la Berlin (1974).** Alături de prima pleiadă, se impun în atenţia specialiştilor acestui sport handbalişti de excelentă valoare, cum sînt **Gruia, Oţelea, Gaţu, Penu.** Tehnicienii din diferite ţări ale lumii le înregistrează jocul pe mii de metri de peliculă dar antidotul e greu de găsit. Sportivii români, au pe lîngă o tehnică ce atinge perfecţiunea, o încîntătoare fantezie şi — îndeosebi — o ambiţie ieşită din comun.

La baza succeselor — unice în lume — repurtate de handbalul românesc se află o bază de mase în continuă creştere (peste 40 000 de sportivi legitimaţi — al doilea sport din acest punct de vedere, din România — încadraţi în aproape 2 000 de secţii), un masiv grup al tehnicienilor cu înaltă calificare (a căror activitate de cercetare asigură menţinerea handbalului nostru la cel mai înalt nivel), un sistem competiţional solid : 24 de formaţii în divizia A (băieţi şi fete), 40 de echipe în divizia B, sute de formaţii în campionatele de calificare, divizii şi campionate pentru diferitele categorii de juniori, un program competiţional internaţional judicios alcătuit.

De altfel, prin întreaga sa activitate, handbalul este un exemplu în sportul românesc. Felicitîndu-i pe componenţii reprezentativei României pentru cel de al 4-lea succes dobîndit la campionatul mondial masculin tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU**, secretarul general al partidului, preşedintele Republicii Socialiste România, a spus cu prilejul decorării handbaliştilor :

„Acordarea acestor ordine constituie o expresie a aprecierii deosebite pe care conducerea de partid şi de stat o dă handbalului românesc, componenţilor echipei naţionale, care au ştiut să apere în mod demn culorile naţionale şi să obţină această victorie.

Desigur, în faţa handbalului ca şi a celorlalte discipline sportive stau sarcini mari. Sper că exemplul echipei naţionale de handbal va fi urmat şi de sportivii din celelalte domenii, atît în confruntările din diferitele competiţii europene şi mondiale, cît şi în pregătirea pentru Olimpiadă (...). Exemplul handbaliştilor trebuie să însufleţească şi să mobilizeze şi celelalte echipe, pe ceilalţi sportivi români — aşa cum exemplul pe care oamenii muncii din România îl dau în înfăptuirea programului de dezvoltare economico-socială trebuie să constituie pentru sportivii patriei noastre un îndemn de a-şi face fiecare datoria în condiţiuni cît mai bune".

O CANOE CU MEDALII OLIMPICE, MONDIALE ŞI EUROPENE...

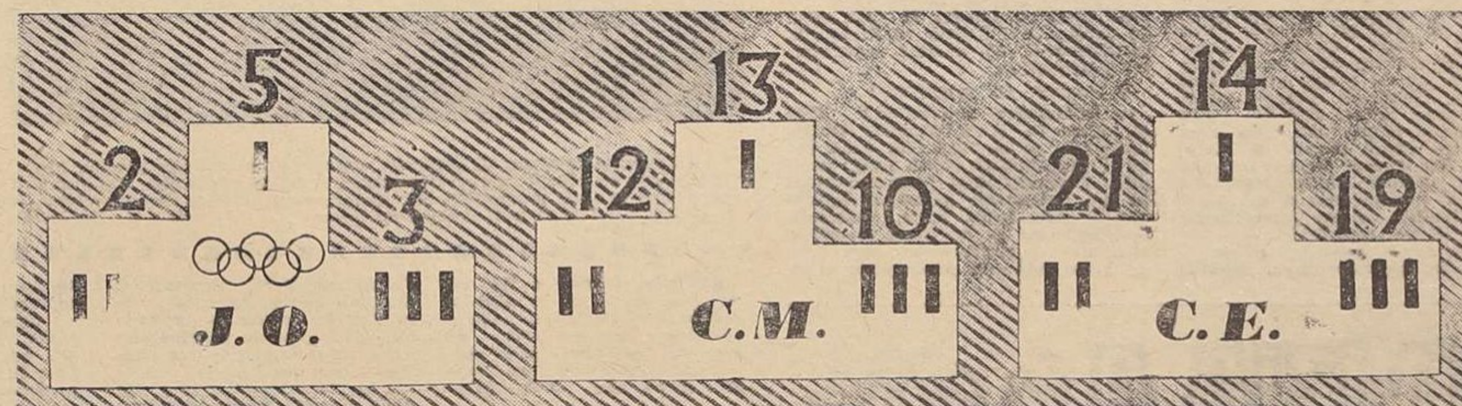


Ivan Patzaichin, *conduce pe ape liniştite o canoe plină cu medalii de aur.*

Canoea românească a început să străbată apele diferitelor lacuri din lume după anul 1950. În mai puţin de un sfert de veac, sportivii români au obţinut însă un şir de succese ce poate fi invidiat. În 1956 (la cîţiva ani de la adoptarea acestui sport !), **la Melbourne, Leon Rotman devenea dublu campion olimpic, iar cuplul Simion Ismailciuc — Dumitru Alexe completa succesul cu încă o medalie de aur.** Acolo, pe lacul Wendouree, se deschideau filele unei istorii de aur.

După Australia, America a fost cea care s-a înscris cu majuscule în palmaresul canoiştilor noştri. Un tînăr — **Ivan Patzaichin** — ce avea să facă epocă, să devină o vedetă de 24 de carate, **cîştigă împreună cu Serghei Covaliov o nouă medalie olimpică de aur.** Era în 1968, pe lacul Xochimilco. Patru ani mai tîrziu, la Jocurile Olimpice de la München, pe apele canalului cu nume greu de reţinut — Feldmoching--Oberschleissheim — **Patzaichin îşi adăuga în palmaresul izbînzilor olimpice, mondiale şi europene încă un titlu olimpic.** Lîngă cele 5 medalii de aur olimpice se află în dreptul canoei româneşti alte două medalii de argint şi una de bronz la J.O., 8 medalii de aur, 6 de argint şi 5 de bronz la „mondiale". 10 medalii de aur, 9 de argint şi 11 de bronz la „europene".

Desigur, Delta este principalul „izvor" al talentelor. Dar ea ar fi rămas în anonimat dacă nu i s-ar fi creat condiţiile propice afirmării. Tehnicieni de înaltă reputaţie, solicitaţi şi de numeroase federaţii de pe toate continentele, au lucrat cu migală la şlefuirea acestor talente, la asigurarea ritmului de creştere a nivelului pregătirii. An de an, noi contingente de tineri pătrund pe porţile performanţei, se afirmă în concernul internaţional, asigură canoei româneşti un schimb de ştafetă la nivelul înalt al reputaţiei sale mondiale. Nu peste multă vreme, reprezentanţii de frunte ai acestei discipline vor concura din nou pe Xochimilco şi, fără îndoială, alte medalii vor veni să îmbogăţească tezaurul canoei româneşti. Şi această ediţie a „mondialelor" va fi doar un test al pregătirii pentru Jocurile Olimpice de la Montreal...



CONSACRĂRI INTERNAŢIONALE PRESTIGIOASE

Nu este exclus ca în programele circurilor dinainte vreme să fi figurat şi demonstraţii sau aşa-zise „competiţii" de lupte libere. Sigur este că abia după 23 August 1944 această soră a luptelor greco-romane reuşeşte să se impună în ţara noastră. Celor cîteva mii de tineri, proveniţi îndeosebi din rîndurile celor evidenţiaţi în cadrul întrecerilor populare de trîntă, li se asigură condiţii de pregătire şi concurs. Aşa este posibilă descoperirea şi afirmarea unor talente autentice ca **Francisc Bola** (campion european în 1965), **Petre Coman, Vasile Iorga, Petre Poalelungi, Ştefan Stîngu, Atila Balogh** şi alţii care au adus sportului nostru o medalie de bronz la J.O., 3 medalii de argint şi una de bronz la campionatele mondiale, o medalie de aur, 6 medalii de argint şi 3 de bronz la campionatele europene.

Atletismul de sală este o descoperire a ultimilor ani. Primele campionate europene au avut loc la Viena, în 1970. Atletismul românesc şi-a demonstrat şi în varianta redusă a sportului nr. 1 valoarea recunoscută pe plan mondial. **Viorica Viscopoleanu** (1970) şi **Carol Corbu** (1973 — Rotterdam) au devenit campioni ai continentului, iar **Carol Corbu** (2), **Ileana Silai** (2), **Cornelia Popa, Viorica Viscopoleanu, Valeria Ştefănescu** — argint, **Cornelia Popa, Valeria Ştefănescu, Şerban Ciochină, Vasile Sărucan** şi **Şerban Ioan** — bronz, au cucerit medalii la aceste întreceri.

Biatlonul (locul II la C.M. 1974 prin **Gh. Gîrniţă**), pentatlonul modern (locul V la C.M. 1973, locul VI la J.O. din 1956), gimnastica modernă (locul VI la C.M. din 1970 prin **Victoria Vîlcu**), modelismul cu cele 4 recorduri mondiale şi cu titlul continental obţinut de **Anania Moldoveanu** în 1957, la Moscova, sînt alte cîteva ramuri sportive care şi-au scris istoria în aceşti ani.

★

În aceste trei decenii au apărut sporturi noi. Ele s-au bucurat de aceeaşi grijă sporită, de condiţii superioare de dezvoltare. Urmare firească, handbalul în 7, canoea, luptele libere şi celelalte discipline a căror istorie a început după Eliberare, şi-au adus din plin contribuţia la succesul general al sportului românesc. 5 medalii de aur la Jocurile Olimpice, 13 titluri mondiale şi 14 la „europene" — iată aportul însemnat al sporturilor noi. Şi, fără îndoială, el va deveni tot mai substanţial în viitor.